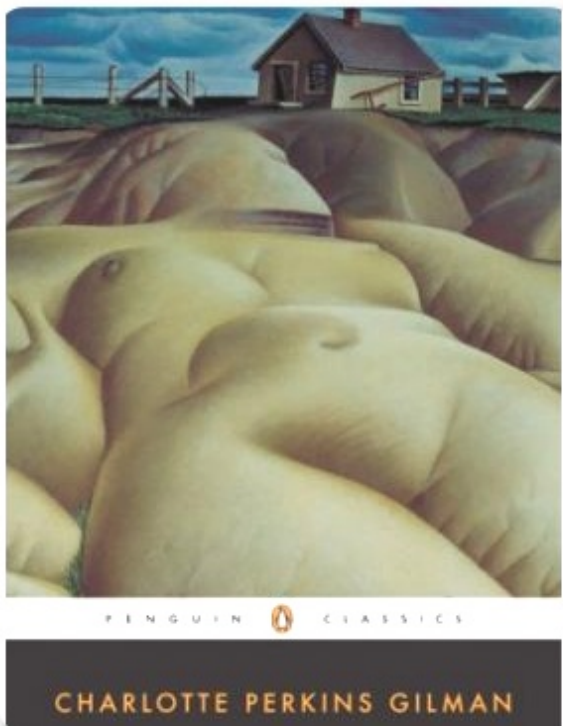

PETŐFI SÁNDOR

A SZERELEM ORSZÁGA

Álmodtam a minap...
Már nem tudom, hogy ébren-e vagy alva?
Csak azt tudom, hogy álmodám.
Ah, milyen szép álom vala!
Most amidőn leírom,
Kezem még most is reszket... a gyönyörtől!
Ballagva mentem hosszú úton,
Azaz, hogy nem ballagva,
Sőt inkább sebesen,
Mert puszta volt a táj, amerre jártam,
Olyan puszta, olyan prózai,
E tájnál csak lakói voltak

Még prózaibbak...
Oly szenvedélytelen, nyugodt pofák!
Siettem el, siettem el,
Hogy mentül hamarabb
Mögöttem hagyjam e
Boszantó tájt s boszantóbb arcokat.
Elvégre értem egy magas kerítést,
Amelynek gyémánt kapujára
Ez volt fölírva szívárvány-betűkkel:
"A szerelem országa."
Vágy-szomjasan
Kaptam meg a kilincset
És bényiték,
S mit láttam! égi látomány!
Előttem állt a legdicsőbb vidék,
Minőt a festők és a költők
Művészi mámorukban
Teremteni csak képesek,
Amilyen tán csak a paradicsom volt.
Virító széles hosszú völgy
Ezer virággal s oly nagy rózsafákkal,
Amekkorák másutt a tölgyek.
Középütt sétált egy folyó,
És vissza-visszafordult
A helyre, melyet egyszer elhagyott már,
Mikéntha fájna nékie
Végképen elszakadni tőle.
A láthatár szegélye
Regényes kősziklák valának,
Melyek fején
Arany felhők lebegtek
Fürtök gyanánt.
Elálmélkodva néztem e vidéket,
Feledve még az ajtót is betenni,
Midőn beléptem.
Sokáig álltam a küszöbnél,
Mig végre szinte öntudatlanúl
Beljebb-beljebb vont a vidék varázsa.
Először is virágos réteken
Mentem keresztül. Ifju emberek
Jártak körül, mindegyik
Lehajtott fővel, mintha tűt keresne.
Kíváncsi lettem és megkérdezém,
Hogy mit keresnek olyan gondosan?
S felelt egy, hogy mérges fűvet.
Mérges fűvet? s mivére?

"Hogy kifacsarjam s megigyam levét."
Megdöbbenék s gyorsan tovább haladtam,
S fáradva értem
Az első rózsafához,
S alája ültem, hogy ott megpihenjek,
De amidőn letelepedtem,
Oh borzalom! fejem fölött
Egy ifju lógott fölakasztva.
Elrohanék a másik fához
S a harmadikhoz és a negyedikhez
És így tovább, mindig tovább,
De nem pihenheték sehol,
Mert mindenik fán
Függött egy ember.
Túl a folyón, túl a folyón!
Gondoltam, ott a boldog szerelem.
S szaladtam a folyó felé.
Csónakba ültem, s gyorsan evezék,
De húnyt szemekkel,
Mert a habokban egy-egy holt tetem
Ütötte föl magát,
S a partról, mint a megriasztott békák,
Ugráltak be ifjak és leányok.
Átértem a vizen,
S hah, itt is mindenütt
A régi látomány!
Méregpohár, akasztott emberek,
Mindenhol ez. mindig csak ez,
S hátul a sziklák ormiról
Veték le mások magokat,
S alant a völgynek éles kövein
Kifeccsént szívökből a vér
S fejökből a velő.
Kétségbeesve nyargalék
Mindenfelé, mindenfelé,
De mindenütt a régi látomány:
Dúlt arcok és öngyilkolás!...
Csupán csak a táj és az ég mosolygott.

Koltó, 1847. október